

A KRISZTUSBAN KAPOTT JEL

Máté 1,18-25 – Ézsaiás 7,1-16

Bevezetés

Ezen a karácsonyon egy messiási-jövendölést hozok elétek, amelyet úgy ismerünk, mint „Immánuel-jövendölést”: **„Íme, a szűz fogan méhében és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek”**. Izgalmas dolgok ezek a prófécia, mert egyfelől vonatkozik az adott történelmi helyzetre, amelyben elhangoznak, másfelől előre mutatna egy olyan korra és helyzetre, amely valamikor a távoli jövőben fog beteljesedni. Az Ézsaiás 7,14-ben elhangzó jövendölés is ilyen.

Ünnepi istentiszteletünkön először azt nézzük meg, hogy milyen történelmi helyzetben hangzott el először ez a prófécia, és végül azt nézzük meg, hogyan kapcsolódik ez az ézsaiási jövendölés a Krisztusban kapott ajándékunkhoz!

1. Az adott történelmi helyzet

Krisztus előtt 733. Áház júdai király ellen összefogott Pekah izráeli és Recin damaszuszi király, mert az elutasította, hogy közösen lépjen fel velük AsszírIA ellen. „Amikor hírül vitték Dávid házának, hogy összefogott Arám Efraimmal”, és a két király támadást tervez Jeruzsálem ellen, hogy elfoglalják az országot, **„reszketni kezdett a szíve és népének a szíve, ahogyan az erdő fái reszketnek a szélben.”**

Áház és Júda népe nehéz, sőt egyenesen kilátástalan helyzetbe kerülnek. Honnan kaphatnának segítséget? Kihez fordulhatnak ebben a szorongatott helyzetben? Egyértelmű lehetne, de nem az, hogy Istent hívják segítségül, aki annyiszor sietett már népe segítségére. De Áház királyról sok mindent elárul ez a bibliai ítélet: **„... nem azt tette, amit ősatya, Dávid, amit helyesnek lát Istene, az ÚR, hanem Izráel királyainak az útján járt, sőt még a fiát is elégette áldozatul azoknak a népeknek az utálatos szokása szerint, amelyeket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől.”**¹ Áház, bár Isten népének királya volt, szíve nem volt az Istené. Ezért ebben a reménytelen helyzetben eszébe sem jut, hogy Istenhez lehetne menekülni. Ahhoz az Istenhez, aki oly sokszor fordította már meg a reménytelen helyzeteket népének életében!

Isten azonban még ebben a helyzetben, még a király viselkedése ellenére sem, feledkezik meg szövetségéről, amelyet népével kötött. Mert: **„Menedékünk és erőnk az Isten, a ránk zúdult számos bajban ő a mi segítők.”**² Milyen nagy biztatás ez a

¹ 2Királyok 16,2b-3.

² Zsoltárok 46,2 – Káldi Neovulgáta

számunkra is! Ha életünk szorult helyzeteiben kétségbe is esünk, vagy elfelejtkezünk is a mi Urunkról, ő akkor is érkezik, nála akkor is készen a van a szabadulás!

Isten tehát érkezik, a reménytelen helyzetben, elküldi hozzá prófétáját, Ézsaiást, azzal az üzenettel, hogy: „**Ne félj, ne lágyuljon meg a szíved e két füstölgő, üszkös fadarab miatt...** Nem sikerül (a tervük), nem úgy lesz...”³ Ez a biztatás, de a próféta üzenetnek van egy figyelmeztetése is: „De ha nem bíztok bennem, ha nem hisztek szavamnak, bizony, ti sem maradtok meg!”⁴

2. Áház válaszában

Isten belelát az emberek szívébe, és látja szívünk szándékait. Látja Áház szívének szándékát is, látja azt, hogy rémült király már döntött: nem csatlakozik az izraeli és szír Assíria ellenes szövetséghez, hanem inkább még jobban odaköti magát Assíriához, a nagy birodalomtól remélve megmaradását.⁵

Amikor megjelenik Ézsaiás, hogy átadja neki Isten üzenetét, aki radikális alternatívát kínál: Áház ne szövetkezzen senkivel, egyedül az Úrban bízson, és egyedül tőle várja és remélje a megtartatást, a király nem akármilyen választás elé kerül: **a látható és biztos segítséget, tehát Asszíriát, vagy a láthatatlan és bizonytalan tünő segítséget, tehát Istent válassza inkább.**

Isten szavain túl még egy jelet is kész adni a bizalmatlan Áháznak, hogy megerősítse és segítse őt ebben a nehéz helyzetben választani. A király azonban álszent és hazug módon visszautasítja ezt, mert jobban bízik az emberi erőben, mint Isten hatalmában.

Ekkor hangzik el először az Immánuel-jövendölés, mert Isten mégis jelet ad: „Íme, a **szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek**”. „Nem tudjuk, hogy abban a helyzetben kiről mondja ezt a próféta, hogy ki ez a nő és ki ez a gyermek. Erre nézve csak találgatások vannak. De ez a gyermek jel. A jel pedig mindig többről beszél, mint ami csak a szemnek látható. **Ez a gyermek jele annak, hogy Isten beteljesíti azt, amit megmondott. Ítéletét is, és irgalmát is.**”⁶

Áház király és Júda számára, mivel a király elutasította Isten segítségét, a jel, amely a kegyelem jele lehetett volna, végül az ítélet jelévé lesz: Júdát hamarosan

³ Ézsaiás 7,4.7

⁴ Ézsaiás 7,9 – EFO

⁵ 2Királyok 16,7-9

⁶ Id. Kopasz Gyula: Adventi igehirdetés – Immánuel c. igehirdetéséből.

épp az az Asszíria fogja majd lerohanni és elpusztítani, amelytől Áház eszetlenül segítséget remélt.⁷

3. Az ígéret, amely Krisztusban lett teljessé

Az ézsaiási „Immánuel-jövendölés” tehát először Áház királyt állította válaszút elé úgy, hogy odaállította az elé a kérdés elé, hogy kiben bízik igazán. Láttuk, a király választott, és úgy döntött, nem szavaz bizalmat Isten szavainak. Abban az ismeretlen gyermekben kapott jel így vált irgalom helyett saját és népe ítéletévé. **De vajon hogyan kapcsolódik mindez Krisztus születéséhez?**

Felelhetném erre egyszerűen azt, hogy Máté számára teljesen egyértelmű volt, hogy Ézsaiás „Immánuel-jövendölése” végső beteljesedését Krisztusban nyerte el: „Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: **„Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd”** – ami azt jelenti: Velünk az Isten.”⁸ De ennél sokkal összetettebb és izgalmasabb a válasz!

Az angyalok azt mondták a pásztoroknak, amikor hírül adták a Megtartó születését, hogy „a jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban”.⁹ Később a jeruzsálemi templomban az agg Simeon is jéről beszél akkor, amikor kezébe veszi a gyermek Jézust: **„Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak”**.¹⁰ Jézus tehát az a jel, aki születésével azt hirdeti számunkra, hogy Isten nem hagyott el, nem fordított hátat nekünk, hanem benne velünk van. Krisztus lehet a reményünk, a szabadítónk, a megtartónk, a jövőnk. Ha és akkor, ha elfogadjuk őt, mint Isten végső kijelentését a számunkra. Jézus az Immánuel, akiben Isten végtelenül közel jött hozzánk. Ő az a jel, akit Isten azért adott nekünk, hogy ne emberekben, ne világi javakban, hanem egyedül benne, és csak benne bízzunk, és tőle várjuk életünk nehézségiben, próbáiban, reménytelen helyzeteiben a megtartatást.

4. Mi is választás elé kerülünk...

De emlékeztek még Simeon szavaira? **„Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak”** Az öreg próféta szavaiban ott van Isten szelíd figyelmeztetése is: Jézus olyan jel, amelyet nem mindenki fogad el! Azoknak, akik elfogadják Őt, és hisznek Krisztus szavai igazában, azok örökre

⁷ Ézsaiás 7,17-20

⁸ Máté 1,22-23

⁹ Lukács 2,12

¹⁰ Lukács 2,34

megmaradnak. Számunkra a Krisztusban kapott jel Isten jóságát, irgalmát és kegyelmét jelenti. De azoknak, akik ellene mondanak, azok számára Isten ugyanazt ígéri, amit egykor Áház királynak: „De ha nem bíztok bennem, ha nem hisztek szavamnak, bizony, ti sem maradtok meg!”

Befejezés

Karácsony így állít minden embert választás elé! Pontosabban az, akiről a karácsony szól! Krisztus földre jötte jele annak, hogy Isten beteljesíti azt, amit megmondott. Ítéletét is, és irgalmát is. **És egyáltalán nem mindegy, hogy melyik teljesedik be mi-rajtunk: Isten irgalma vagy ítélete! ÁMEN!**